



PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK

Pasarét, 2011. október 30.
(vasárnap)

Horváth Géza

ÉN VAGYOK AZ ALFA ÉS AZ ÓMEGA

Lekció: Ézsaiás 48,12-22

Alapige: Jelenések 22,13

Én vagyok az Alfa és az Ómega, az első és az utolsó, a kezdet és a vég.

Imádkozzunk!

Köszönjük, hogy előtted állhatunk ezen a délelőtti órán, örökkévaló Istenünk, uraknak Ura és királyok Királya.

Áldunk, hogy kegyelmes Isten vagy, az voltál és az leszel örökkön örökké.

Köszönjük ígéret, amelynek közelébe hívsz bennünket. Tudjuk és valljuk, hogy mindaz, ami az életünkben jó, nemes az a te ígédnek a munkája és áldása. Köszönjük, hogy hálát adhatunk az elmúlt hétért, hogy minden, ami benne történt, minden bizonytalanságot javunkat szolgálta.

Köszönjük, hogy van néped ezen a földön, és annak egy része vagyunk mi is, a te testednek, az egyháznak a tagjai. Hálaadással köszönjük, hogy táplálsz bennünket az örök életre.

Köszönjük az Ézsaiási ígéretnek is a drága, áldott üzenetét, amelyben azt mondd: nem beszéltél soha rejtélyesen. Köszönjük, hogy világosságra hoztad titkaidat, Urunk, és valljuk, tudjuk, hogy most is meg akarod fejteni nekünk, mert te vagy a hű szíveknek Atyja.

Kérünk, adj a szívünkben csendességet mindabból, amiből jöttünk. Kérünk, adj nekünk alázatot, hogy meghajoljunk ígéd előtt, és adj nekünk nyitott szívet arra nézve, hogy cselekedjünk is a te akaratodat.

Dicsőítünk és magasztalunk téged, az örökkévalót, a szentet, az igazat. Köszönjük, hogy mi, bűnösök, a te szentségedben lehetünk most. Hadd legyen ennek ereje a számunkra. Hadd járjon át bennünket, hogy belső lelkiképpen békecsendben, csendességben éljünk benned, és szolgáljunk neked.

Köszönjük, hogy meghallgatsz bennünket, Urunk.

Ámen.

Igehirdetés

Elérkeztünk az újabb Én vagyok... ígéhez. Hónapok óta vasárnapokon mindig egy-egy Én vagyok... ígét hallgatunk meg, amelyek Jézus Krisztus kijelentései önmagáról. Én vagyok az élet kenyere, Én vagyok a világ világossága, Én vagyok az út, az igazság és az élet, Én vagyok a feltámadás és az élet, és ezt a sort most Isten segítségével szeretném folytatni a Jelenések könyvéből, ahol azt mondja az Úr önmagáról: Én vagyok az Alfa és az Ómega, az első és az utolsó, a kezdet és a vég.

Az eddig olvasott igék a János evangéliumában fordultak elő, de János evangéliumán kívül is van a Bibliában olyan ige, amelyben az Én vagyok... kijelentés szerepel.

Itt a Jelenések könyvében, amelyet szintén János írt le, tudjuk, hogy nem önmagától, nem a saját bölcsességét akarta leírni, hanem ezt parancsra tette: Írd meg, mert e beszédek, hívek és igazak. Ő Isten iránti szent félelemmel és alázatos hűséggel le is írta mindazokat az ígéket. Valljuk és hisszük, hogy amik megíratnak, azok mind a mi tanulságunkra íratnak meg.

Azok az igék, amelyeket eddig vettünk, általában egyszer fordulnak elő a Szentírásban. Van olyan Én vagyok... ige, amelyre van utalás a formájára, tartalmára nézve, de most, amikor az ige felett elcsendesedtem, megláttam, hogy Én vagyok az Alfa és az Ómega — a kezdet és a vég, az első és az utolsó —, a Szentírásban hétszer fordul elő. Háromszor az Ézsaiás könyvében, a 41., 44. és 48. fejezetben, és négyszer a Jelenések könyvében rögtön az 1., a 2. fejezetben, amikor a szmirnai gyülekezetnek mondja az Úr, hogy „semmit ne félj attól, amit szenvedned kell. Némelyeket az ördög börtönbe vet közületek, de: Én vagyok az első és az utolsó, légy hív mindhalálig és neked adom az élet koronáját.” És ami még érdekes: a Biblia utolsó lapjain még kétszer fordul elő, a 21. fejezetben, amikor a mennyei Jeruzsálemről olvasunk (ezt sokszor felolvassuk a temetéseken vigasztaló igeként), és a 22. fejezetben, mielőtt az utolsó szó is elhangzana, és az utolsó pont is a Biblia végére kerülne, az előtt megint elmondja az ige: Én vagyok az Alfa és az Ómega, az első és az utolsó, a kezdet és a vég.

Először azt nézzük meg, hogy ez a hét ige, amit említettem, amit a Szentírásban olvasunk, hol, milyen körülmények között hangzott el. Mert ha meglátjuk, hogy milyen körülmények között hangzott el, akkor megértjük, miért hangzott el. Miért volt ez akkor olyan döntő, miért volt olyan fontos, hogy Isten azt mondja valakiknek adjátok tovább: Én vagyok az Alfa és az Ómega, az első és az utolsó, a kezdet és a vég.

Tulajdonképpen az a lényeges, hogy mindig olyan körülmények között hangzott el ez az ige, amikor Isten népe nyomorúságban volt, amikor kilátástalan körülmények között volt. Amikor Isten népe szenvedett, amikor a könynyük hullott. Az ézsaiási igék arról szólnak, amikor Isten kilátásba helyezi számukra a babiloni fogságot, mert ellene nem lehet büntetlenül végezni. A bűnnek mindig van büntetése, azt el kell venni, le kell nyelni és végig kell élni. Amikor Isten erről beszélt a próféták által, akkor mindig benne volt az Ő kegyelme

is. Nemcsak a büntetés, hanem a simogatás is. Nemcsak a szomorúság, hanem a vigasztalás is.

Ézsaiás próféta könyvében azzal vigasztalta Isten a népet, hogy nem fog az örökké tartani. Vége lesz annak, kihozlak majd titeket. Ne féljete, hogy lesznek ott rabtartók, zsarnokok, akik majd rátok taposnak, akik majd semmibe vesznek titeket, mert: Én vagyok az Alfa és az Ómega, az első és utolsó, a kezdet és a vég.

A Jelenések könyvében is ezért kellett vigasztalni Isten népét, az akkori gyülekezeteket, amelyek a 2. és 3. fejezetben fel vannak sorolva. Szmirna, Filadelfia, Efézus, Pergamon és a többiek azért kellett vigasztalni, mert üldözték a keresztyéneket. Égtek a máglyák.

A római császár, aki akkor uralkodott, különösen véres kezű császár volt. Egy szálig ki akarta irtani a keresztyéneket, és égtek a máglyák. Elkezdtek a keresztyének is remegni. Maga János is azt mondja: olyan voltam, mint egy halott. Amikor hallja a kijelentést, ami úgy kezdődik: Ne félj! Akkor olyan idők jártak, amikor a János apostolok is féltek. Amikor az ő lábuk is remegett. Amikor elfáradtak a legkülönbek is, és megtántorodtak. És nemcsak elfáradtak, hanem megfáradtak ezek a gyülekezetek.

Amikor Isten megszólalt: Ne félj, mert én vagyok az Alfa és az Ómega, az első és az utolsó, a kezdet és a vég, az mindig ilyen körülmények között hangzott el. Nyomorúságban, üldöztetésben, szenvedésekben, a bűn következményeit hordozó nép életében hangzott el. Tudjátok miért? Bátorításként, vigasztalásként, erőforrásként, hogy Én vagyok — ezt soha ne felejtsetd el, ezt írd be a szíved hústáblájára. Ne felejtsetd el, hogy Én vagyok, és ne Domitianus császárra nézzetek, ne Babilóniára, ne a rabságra nézzetek, hanem nézzetek rám. Domitianus császár sehol nem lesz, amikor én leszek. Babilónia sehol nem lesz, amikor én leszek. Mert zsarnokok és uralkodók sehol nem lesznek, amikor én vagyok és leszek. Mert én olyan vagyok, aki királyokat emelek és királyokat döntök, mert enyém a Föld és annak teljessége.

Ezt akarta Isten az Ő népének elmondani: enyém a Föld és annak teljessége, a rajta lakók, azért, hogy mi is vallhassuk majd a zsoltárok éneklése közben: „Az Úr bír ez egész földdel és minden benne élőkkel. Övé a Földnek kereksege, mit a tengeren épített.” Ragyogjon fölötte ez ige, hogy én vagyok az első és az utolsó, a kezdet és a vég. Ezért ne félj! — ez ilyen körülmények között hangzott el.

Amikor a Gedeon-i igével sokan megkérdezték: ha velünk van az Úr, miért ér bennünket mindez? Amikor a hívők nem értették a szenvedés okát. Amikor a hívők nem értették az üldözésnek a miértjét, akkor Isten megszólal, és azt mondja: Én vagyok az Alfa és az Ómega, az első és az utolsó.

Mit jelent ez ma a számunkra? Hiszen, ha Isten ezt hétszer leíratta a Bibliába, akkor az olyan fontos, hogy többször elmondja, többször ismétli, nagyon jól jegyezzük meg: Én vagyok az első és utolsó.

Mint jelent, hogy Jézus az első? Nem tudom, figyeltétek-e, hogy amikor az emberek egymással találkoznak, mindig először azt tisztázzák, hogy ki hányban született. Ki az idősebb. Aztán elkezdik egymás húzni: te beszélsz, amikor te szü-

ÉN VAGYOK AZ ALFA ÉS AZ ÓMEGA

lettél, én már udvaroltam. És akkor jönnek a különböző megjegyzések: nekem nagyobb a tapasztalatom, én már jobban értek hozzá, mert én előbb voltam.

Ez jutott eszembe, milyen jó, hogy mi tudjuk: Én vagyok az első. Jézus Krisztus nem azt mondja, hogy előbb voltam, mint te, hanem azt: Én vagyok a kezdet, én vagyok az első. Nemcsak azt mondta Jézus a zsidóknak, hogy mielőtt Ábrahám lett, én vagyok, mert ők azt mondták: Ábrahám a mi atyánk. — Értjük, hogy mit jelent, hogy a mi Urunk örökkévaló? Én vagyok az abszolút első. Nem előbbre való, nem első. Nem olyan vagyok, aki karácsonykor megszülettem, hanem én vagyok az, aki által, akire nézve minden teremtett, minden lett. Öröktől fogva vagyok. Én vagyok az első. Nincs más rajtam kívül. Nincs más Isten. Nincs más élő Úr, nincs más abszolút hatalom. És te ebben a hatalomban lehetsz, ebben a hatalomban élhetsz, és lehetsz boldog, kiegyensúlyozott.

Én vagyok az első, ez azt jelenti a számunkra, hogy én vagyok a kezdet. Azt mondja Jézus Krisztus: hidd el, a te életedben velem kezdődik minden. Az egyik dicséretben énekeljük: Az élet nélküled nem élet, hol te nem vagy, én sem leszek.

Pál apostol azt vallotta, hogy neki Jézus a kezdet. Nem az volt a kezdet, amikor beírátták az ókor legnagyobb, legtisztességesebb, legnagyobb iskolájába. Mert azt mondja: ott sok mindent tanítottak nekünk, de az evangéliumot nem. Pál azt vallotta, neki akkor volt a kezdet, amikor Jézus Krisztus megjelent neki. Amikor könyörült rajta az, aki anyja méhétől kezdve kiválasztotta, sőt, aki örök időknek előtte, a világ teremtése előtt kiválasztotta őt az örök életre. És ez az élet akkor kezdődött, amikor Jézus Krisztus megjelent neki. Neki, az egyházat üldözőnek, a hívőket irtónak. Neki, a Domitianus császártól egy cseppet sem különb embernek megjelent Isten üdvözítő kegyelme Jézusban. Neki Jézus Krisztus a kezdet. Ő a kezdete az én életemnek is. Amióta Őt ismerem, amióta vele járok, amióta szívem neki él, és szívem benne ég, Ő a kezdet a számomra.

Értjük, mit jelent az, ha valaki azt vallja: Úr Jézus, te vagy a kezdet? Számot kell adni azzal, hogy mikor kezdődött a mi hívő életünk. Ez fontos kérdése a Bibliának, mert Ő a kezdet. Az óta boldog vagyok, mert Ő a kezdete a békeségemnek, az öröömömnek, a szolgálatomnak, a bizonyosságomnak, az örök életemnek. Jézus Krisztus a kezdet.

És ha ez a kezdet nincs meg, akkor ne csodálkozzál, hogy nem jutsz előre. Ha nincs az életedben áldás, ha nem jutsz ötről a hatra — ahogy szoktuk mondani —, akkor Jézus Krisztus még nem kezdet a számodra. De legyen kezdetté. Valld azt, hogy Ő az első, a kezdet az életemben. Őt tartom mindenkinek felett valónak. Szeretem teljes szívből, teljes elméből, teljes erőből.

És mit jelent az, hogy Jézus Krisztus a vég? Egy falunak a temetőjében többször jártam. Mindig a ravatalozóra nézek, mert a bejárat mellett van. Az az érdekes, hogy a ravatalozónak a homlokzatára felfestettek egy hatalmas ómega betűt. Nem tudom, ki találta ki, mert szerettem volna beszélni vele, mert a szívem háborgott. Szerettem volna megmondani neki, hogy ez nem igaz. Ez Isten ígéjének a meghamisítása. Vallásos szempontból szépen néz ki: az óme-

ga betűt, a görög ábécének az utolsó betűjét felrajzolták, de az üzenete — az rettenetes! Akik ezt oda felfestették, azt akarták kifejezni: ez a vég, a végső. De ez nem igaz!

Jézus Krisztus azt mondja: Én vagyok az első és az utolsó, a kezdet és a vég. Ha ezt kiragadjuk a Biblia igazságából, akkor félresiklik a mi hívő életünk és magatartásunk. Mert a Szentírás sehol nem mondja, hogy a halál a vég. A Szentírás sehol nem mondja, hogy a ravatalozó a vég. Most, amikor sokan járnak a temetőben, sajnos meg kell mondanunk, hogy a halál nem a vég, mert a vég Jézus Krisztus. Ő az Alfa és az Ómega.

A Lukács 16. részben van egy történet. A gazdag és a Lázár története. Azt olvassuk itt, hogy meghalt Lázár, a koldus, és felvitték az angyalok az Ábrahám kebelébe. Még arról sincs szó, hogy eltemették, bár ez bizonyos, mert a föld felett nem marad senki. És meghalt a gazdag, eltemették, és felemelte szemeit a pokolban. Nem lehetett azt mondani, hogy ez a vég. De figyeljük meg, hogy hány ember gondolkozik így: a halál a vég. A Szentírás azt mondja, hogy sokan gondolkoznak úgy, hogy én mondom meg, hogy valaminek mi a vége. De az ige mit mond? Nem te mondd meg, hanem a te Urad, Jézus Krisztus, mert Ő a vég.

A Máté 24. részében tanít Jézus az utolsó időkről és az Ő visszajöveteléről. Azt mondja Jézus Krisztus: hallottok majd háborúkról és háborúk híreről. És hogy folytatja? De ez még nem a vég! És miért mondja ezt Jézus Krisztus? Azért meg tudta, hogy sokan azt gondolják, ez a világ vége. Most az utóbbi napokban is hirdették, hogy most lesz a világ vége. Ez lesz az utolsó nap. Nem tudom kik számolták ki.

Jézus tudta, hogy az emberek spekulálnak. És Ő mondja: ez nem a vég. És hogy folytatja tovább? Majd hirdettetik az evangélium, az Isten ígéje az egész Földön, és akkor jön el a vég. Ezért, mert nem te mondd meg, hogy valaminek mi a vége, hanem Jézus mondja meg. Mikor lesz már vége? — hányszor mondjuk ezt. Mondja ezt a beteg, a haldokló, az iskolás... De ha te hiszed és vallod: Én vagyok a vég, akkor ezzel azt is tudod, hogy Ő tudja, hogy mikor lesz vége. Azt vallod, hogy Ő tudja, hol a vége. Az Ő kezében van a vége, mert Ő a vég, és Ő mondja meg.

Gondolod, hogy valaminek vége van? Vége van egy reménységnek? Úgy gondolod: összeomlik minden? Vége van a házasságodnak? — Ne te mondd ki, hogy vége van, mert ez az ige nem engedi. Jézus azt mondja: Én vagyok az Alfa és az Ómega, a kezdet és a vég, és én mondom meg, hol a vég.

Az 1Királyok 17-ben van egy kedves öregasszony. Szedi a fát. Azt mondja a prófétának: van még egy kis liszt, azt összekaparom. Van egy néhány csepp olaj, a korsót megcsavarjuk egy kicsit, és összegyúrom, megsütöm, és aztán... Itt a vég, meghalunk.

Mit mond a próféta? Nem! Azt te csak gondolod. A te Istened az, aki első és utolsó. Alfa és Ómega. Kezdet és vég. Te ne mondd azt, hogy ott a vég, amikor nincs ott! Eredj haza, süsd meg nekem, add ide nekem. Ez azt jelenti: hidd el, állj rá az Isten ígéjére és hozd ide nekem a pogácsát. És a korsóbeli olaj, és

ÉN VAGYOK AZ ALFA ÉS AZ ÓMEGA

a vékabeli liszt ki nem fogy az ő házából, amíg tart az éhínség. Hát nem csodálatos, hogy nem ott van a vég, ahol ez a szegény asszony azt mondja: nincs tovább, vége mindennek?

A héten egy temetésen hirdettem azt az ígét: Tudom, az én Megváltóm él. Jób mondja: Tudom, az én Megváltóm él, és utoljára az én porom felett megáll. Akkor csodálkoztam bele én is, ebbe a jól ismert ígének a jól ismert szavába, hogy micsoda hite volt ennek az embernek! A felesége azt mondja — mert a hitetlen ember mindig így beszél —, átkozd meg az Istent és halj meg. Zárd le, ez a vég. Jób meg azt mondja: tudom, az én Megváltóm él, és utoljára az én porom felett megáll. Ezt, hogy utoljára, lehet úgy is fordítani: utolsóként.

Amikor elhagynak emberek, amikor senki nem lesz, aki reám emlékszik, amikor porrá lesz a testem, de utolsóként az én Megváltóm az én porom felett megáll, mert Ő az utolsó. Nem a koporsóé, nem a temetésé, nem a halálé az utolsó szó. A hívő ember számára Jézus Krisztus a vég, Övé az utolsó szó. Utoljára az én porom felett megáll, és feltámaszt egykoron — énekeljük a dicséretben — Megváltóm, hogy véle éljek. „És feltámasztatik a lelki test.” Megfoghatatlan, megmagyarázhatatlan, de hitben megragadható és elhíhető.

Valljuk mi ezt: az én Megváltóm él? Sokaktól hallottam azt, akik azt hitték a temető az utolsó. Ó, de fáj a lábam. Na, de majd meggyógyul a sárga földben. Már ott nem lesz semmi. — Ezt felejtsük el! „Én vagyok az első és utolsó, a kezdet és a vég.”

Mit jelent ez végül a számunkra, hogy Én vagyok az első és utolsó? A 394. dicséretnek van egy harmadik verse, amit a mi hitvalló eleink oly sokszor énekeltek, és oly sokszor belekapaszkodtak.

Bár hegy, halmok rengenének,
Minket égi kéz emelt,
S indulása a nagy égnek
Végromlásra adna jelt:
Ezt látva is el ne hidd,
Hogy ez a perc elveszít,
Sion, addig meg nem dőlhetsz,
Míg oltalmad Istentől lesz!

Ezt énekelték a hitvalló őseink, a gályarabok. Vallották és énekelték az ellenreformáció elszenvedői, akik az Isten ígéből, a hitvallásainkból, a hit által kegyelemből való megigazulás ígéből semmit nem adtak fel. Lehet, hogy szenvedtek, de azt vallották: Sion, addig meg nem dőlhetsz, míg oltalmad Istentől lesz. Mert Ő az Alfa és az Ómega. Ő az első és utolsó. Ő a kezdet és a vég. Számunkra ez azt jelenti: Ő a teljesség. A görög ábécé első és utolsó betűje. Két betű, ami mindent átölel. Az egész ábécét átfogja és átöleli. Ez az Isten lény, amely átfog és átölel mindent. Ez a teljesség, ezenkívül nincs semmi. Valami be van zárva. Kezdeté – vége.

Jelentse ez most ma a te számodra és az én számomra, hogy Jézus Krisztusban van a teljesség. Akik az Övéi, azoknak mindent benne kell megtalálniuk. Ő fogja át az életemet. Ő fogja át az én testi és lelki életemet. Ő fogja át munkámat és pihenésemet. Ő fogja át örömeimet és bánatomat. Ő fogja át az egészséget és betegséget. Ő fogja át fiatalságomat és öregségemet. És aki Őbenne hisz és remél, annak mindent ebben a teljességben kell megtalálnia. Ebben a teljességben készített el mindent a számunkra az Atya.

Azt mondja az evangélium: Benne lakott a teljesség. Telve volt Jézus kegyelemmel és igazsággal. Alfa és Ómega, az egész teljesség. Ő az egyedül áldandó igaz Isten. Ő fogja össze az Ő népét. Ő dirigál, Ő parancsol, Ő szeret, Ő áld, Ő simogat. És akik szeretik Őt, azoknak minden a javukra szolgál.

Akkor hangzott fel az ige, amikor különösen kellett hirdetni, hogy semmit ne bánkódjál Krisztus szent serege, mert nem árthat néked senki gyűlölsége. Mert Én vagyok az Alfa és az Ómega, az első és az utolsó, a kezdet és a vég. Boldog vagy, ha vallod velem együtt: igen, Uram, nekem is te vagy a kezdet, te vagy a vég. Te vagy a kezdete az új életemnek. Te vagy a kezdete a bűneim bocsánatának. Te vagy a kezdete a megszentelődésemnek, amit a te Lelked végezni akar az életemben. És te vagy a vég. Nem én mondom meg, hogy mi és hol a vég. Nem én zárok le kapcsolatokat, utakat, hanem ez mindig a te jogod, Uram. Én benned élek, benned szeretnék meghalni is. Benned szeretném eltölteni az egész örökkévalóságot.

Énekeljük a 296,7 éneket:

Ilyen kedvvel vígad szívem,
Mert drága kincsem az Isten,
Ki kezdet s vég mindenben.
Ő engem dicséretire,
Mennybe viszen nagy öröme,
Min tapsolok szívemben.
Ámen, ámen! Jövel, Uram, szép koronám, jöjj sietve:
Téged várlak reménykedve!

Imádkozzunk!

Egyedül áldandó, örökkévaló Urunk! Dicsőítünk téged örökkévaló szava-dért és igédért. Valljuk, hogy valóban megszárad a fű és elhull a mező virága, de a te igéd örökre megmarad.

Köszönjük, hogy erőt merítettek ebből az igéből az első keresztyének. Köszönjük, hogy bátorítást kaptak ebből az igéből a mi eleink, a reformáció emberei. Köszönjük, hogy a XXI. században mi is ebből meríthetünk erőt. Megvalljuk, Urunk, hogy a nyomorúság ugyanaz maradt, a bűn ugyanaz maradt, és az ember is ugyanolyan, mint akkor. Áldunk, Urunk, hogy te is örökké ugyanaz vagy.

ÉN VAGYOK AZ ALFA ÉS AZ ÓMEGA

Köszönjük, hogy benned van a kegyelem és a jóság, az irgalom. Köszönjük, hogy igazságos Isten vagy. Áldunk, hogy az úrasztala is ezt hirdetheti a számkra. Nagy ára volt annak, hogy bocsánatot kapjunk, és új életben járhasunk. Valakinek eleget kellett tenni. Mi magunk vagy más teremtmény nem tehetett eleget értünk, csak az, aki szent, igaz, büntelen. Ilyen csak egyedül Jézus Krisztus volt, aki ezért testet öltött. Aki eljött, mint első, mint kezdet erre a földre a megváltó munkát végezni.

Hadd nézzünk így a terített asztalra, Urunk. Benne hadd lássunk téged. Az ének szavával kérünk: „szemünk elé állítsd szenvedésidet, vérrel koronázott szent keresztedet.”

Köszönjük, hogy itt láthatjuk a keresztet, annak az áldását, hatását, erejét pedig az életünkben.

Kérünk, így járass bennünket a szent életben. Növelj hitünket, Urunk. Áldj és őrizz meg bennünket a reánk következő héten.

Köszönjük, hogy a vigasztalás evangéliumát tudtuk hirdetni azoknak a családoknak, akik a héten vettek búcsút szeretteiktől. Kérünk újból és most is: vigasztald meg a szívüket, erősítsd és bátorítsd őket a hitben és reménységben.

Áldd meg mindazokat, akik ezekben a napokban pihennek. Köszönjük, hogy az iskolások is egy kicsit felszabadulhatnak, pihenésük lehet. Engedd, hogy a családok szeretetben, békességben legyenek együtt, az egymással való kapcsolataikat is építve.

És azon a helyen, ahol kimondjuk tanácstalanul vergődve: vége, ott kérünk, te beszélj mindenkivel. Mert tied a végső szó, te döntesz, te vezetsz. Engedd, hadd lássuk ezt meg és hadd lássuk ezt be. Hadd lehessünk néked élő, boldog gyermekeid.

Kérünk, hallgasd meg azokat a kéréseket, könyörgéseket is, amelyeket most a csendben eléd viszünk.

Ámen.